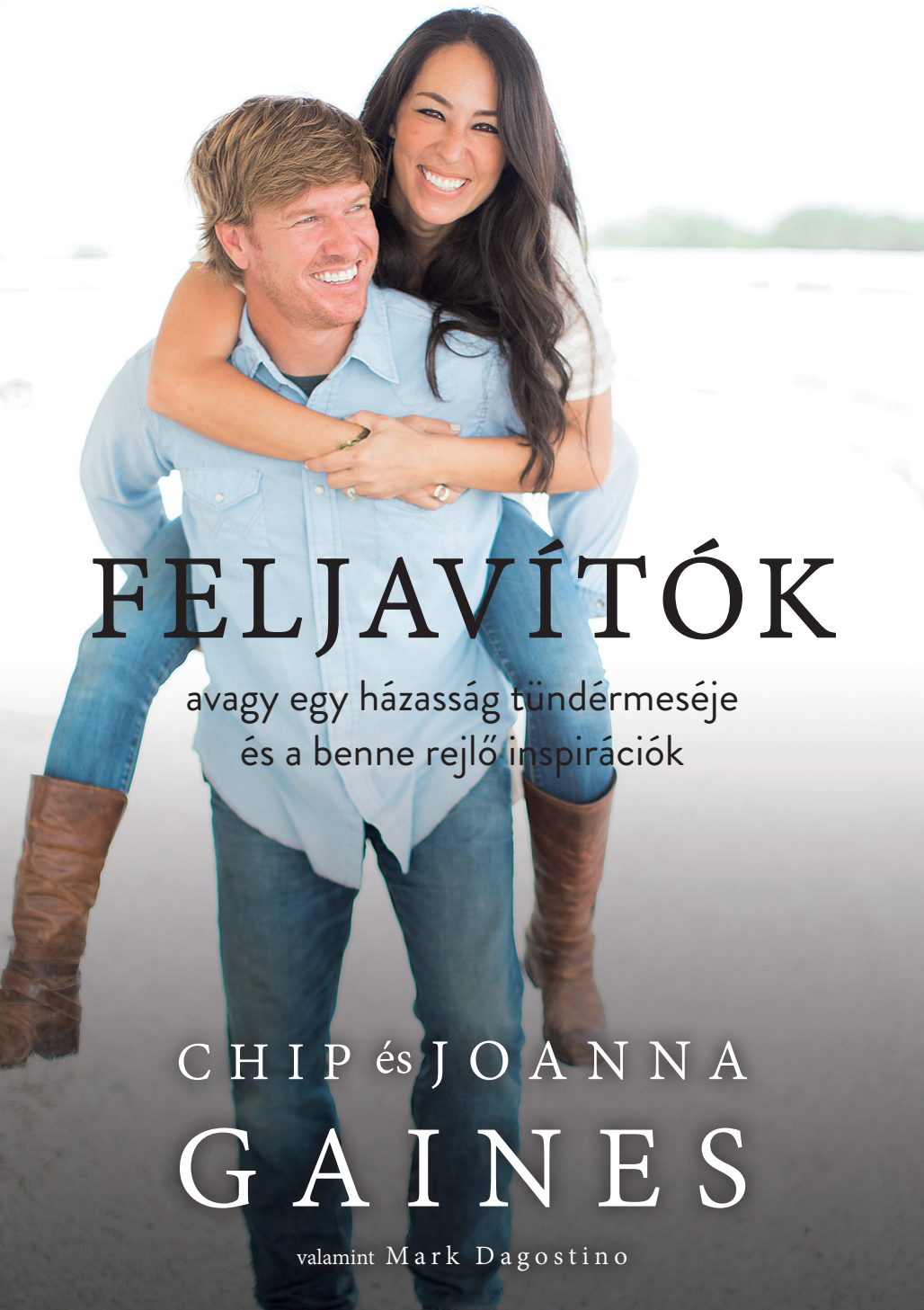

#1 New York Times bestseller

FELJAVÍTÓK

avagy egy házasság tündérmeséje
és a benne rejlő inspirációk

CHIP és JOANNA
GAINES

valamint Mark Dagostino

CHIP és JOANNA
GAINES

valamint Mark Dagostino

FELJAVÍTÓK

avagy egy házasság tündérmeséje
és a benne rejlő inspirációk

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Prológus

Minden (nagyon) rosszban van valami jó

MINDIG BIZTOSRA MENTEM. Ha rajtam múlna, mindig a lehető legkevesebb kockázatot vállalnám, ám mégsem így alakult a történetünk, mivel hozzámentem az eredeti, az utánozhatatlan Chip Carter Gaineshez.

Chip valamikor 2012 elején úgy döntött, felmegy nézelődni az internetre. Az ilyesmi alapvetően kockázatos vállalkozás, de ha Chip ül a monitor előtt, konkrétan életveszélyessé válhat. Mindig lutri, mit – vagy éppen kit – rejt a postás vagy a fuvarozó által kézbesített csomag.

Ezen a bizonyos napon Chip egy eladó, használt lakóhajóra bukkant.

Akkoriban egy házban éltünk, amit felújítás után el akartunk adni, miközben elkezdtük rendbe tenni saját tanyaházunkat a texasi Wacóban. Éppen ideiglenes lakóhelyet kerestünk. Chip végigkattintgatott a kétszintes, gyűszűnyi konyhával rendelkező úszókalyiba képein, és úgy érezte, megvilágosodott.

Azt gondoltam, mennyire klassz lenne, ha egy lakóhajóra költöz-
nénk a családdal! Élhetnénk valamelyik tavon, és az erkélyről horgász-
hatnánk reggelire halat a gyerekekkel. Húha, Jo imádni fogja!

Látatlanban meg is vette a hajót. Épp csak elkezdtünk talpra áll-
ni, és ő több tízezer dollárt szórt ki arra a vacakra, de egy szót sem
szólt róla: Wacóba szállította egy böhöm nagy vontatón, és amikor
megérkezett, alig várta, hogy megmutathassa. Hosszú évek óta háza-
sok voltunk, de még mindig nem tanulta meg, milyen reakcióra szá-
míthat ilyenkor.

Minderről persze akkor még semmit se tudtam.

Nagyjából ugyanekkor felhívtak egy ismeretlen telefonszámról.
Felvettem.

– Üdvözlöm, Katie Neff vagyok, és egy televíziós műsorgyártó cég-
nél dolgozom – mutatkozott be a nő a vonalban. – Láttam az inter-
neten néhány tervét, és arra gondoltam...

Ez a bizonyos Katie a legutóbb felújított, az én lakberendezési ter-
veim alapján átépített ház fényképeit látta, amelyekben éppen akkor
éltünk. Néhány héttel korábban egy barátom, Molly beküldte ezeket
a képeket a DesignMom.com című, népszerű blogra. Nagyon örül-
tem, hogy egy több ezer követővel rendelkező blog bemutatja a fel-
vételeket. Ekkor jelentek meg először a munkámat bemutató képek
a saját blogomon kívül. Voltak kitartó helyi követőim, de nem vol-
tam országszerte ismert.

– Imádtam a munkáit – folytatta Katie –, ezért kicsit kutattam
utánuk az interneten, és a blogját is végigolvastam. Látom, hogy
együtt dolgoznak a férjével, és szeretném megkérdezni, hogy nem
akarnak-e tévéműsorban szerepelni?

Csak ültem és arra gondoltam: *biztosan jól hallottam?*

– Mit kellene csinálnunk? – kérdeztem.

– Imádjuk, hogy olyan természetesek együtt. Nemcsak eladnak házakat, hanem felújítják és renoválják is őket. Nagyon egyedinek tartjuk a férj-feleség csapatukat.

Egyre csak beszélt, majd végül én szólaltam meg:

– Beszélék Chippel, és visszahívom önt.

Úgy is történt, és Chip rögtön rávágta:

– Ezek szélhámosok, nehogy visszahívd őket!

Szkeptikus voltam. Néhány középiskolai haverom modellikedni szeretett volna. „Ügynökökhöz” és „castingokra” jártak, sokszor ezer dollárt is kifizettek egy egyszerű portréért, és soha nem lett belőle semmi. Azt hittem, ilyesmiről van szó.

Jo úgy gondolta, adnunk kellene nekik egy esélyt, de én azt mondtam:

– Kizárt, hogy tisztességes szándékaik legyenek. Találkozunk velük, felpörgetnek minket, hogy ennyire meg annyira híresek leszünk, aztán hozzáteszik, hogy „amúgy húszezer dollár előleget kérünk”.

Valahogy meggyőztem Chipet és beleegyezett, hogy visszahívjam Katie-t. Mivel egyáltalán nem volt sok pénzünk, akkor sem tudtak volna tőlünk kicsalni több ezer dollárt, ha akartak volna. (Persze akkor még semmit sem tudtam a lakóhajóról!)

Katie néhány héten belül egy teljes forgatócsoportot delegált Wacóba, hogy készítsenek rólunk egy „bemutakozó” videót. Ez tulajdonképpen egy hosszabb reklám volt, ezzel próbálták eladni a rólunk és a vállalkozásunkról szóló sorozatot. Sose kértek tőlünk egy fillért se, nagyon profi volt az egész. Végül mi bizonytalanodtunk el: miért akarna minket bárki is megnézni a tévében? Hiszen mi magunk például *nem is nézünk* tévét. Aki minket nézne, biztosan bugygyant.

Néhány nap után a forgatócsoport tagjai is biztosan így gondolták. Chip és én *rettenetek* voltunk. Féltünk a kamerától, ami már csak azért is vicces volt, mert Chip a legnagyobb dumás, akit ismerek, ám ahogy bekapcsolt a kamera piros lámpája, rögtön lefagyott.

Kiszáradt a szám, nem tudtam tisztán gondolkozni, Jo meg kicsit unalmasnak tűnt. Mindig őt követték, próbáltak valamit kihozni a semmiből. Nyilvánvaló volt, hogy ez nem működne a televízióban. Szörnyűek voltunk, igazán szörnyűek.

A forgatócsoport beállított engem a konyhába, próbáltam palacsintát készíteni, közben a gyerekek a lábamba kapaszkodtak, Chip pedig fülét-farkát behúzza állt a sarokban.

Egész idő alatt próbáltam rávenni a gyerekeket, hogy ne nézzenek a kamerába, hátha úgy „természetesebbnek” tűnünk. Mindazonáltal *érzésre* semmi természetes nem volt az egészben, élvezni pedig egyáltalán nem élveztük.

A negyedik napon, mielőtt a forgatócsoportnak haza kellett indulnia, a főnök félrevont, és azt mondta:

– Nézze, ha nem történik semmi, ebből nem lesz tévéműsor. Ez egyszerűen nem működik.

Addigra meglehetősen elégünk volt az egészből, ezért ezt egyáltalán nem bántuk. Sose gondoltuk volna, hogy valaha szerepelni fogunk a tévében. Az alapján, amit a barátainktól hallottunk az általuk nézett „valóságshow-król”, egyébként se volt semmi közünk ezekhez a műsorokhoz.

Aztán történt valami: a következő reggelen megérkezett a lakóhájo. A háttérben forogtak a kamerák, Chip egy kendővel bekötötte a szememet, és elvitt egy üres partszakaszra a tó mellett.

Minden kamera rám irányult. Chip levette a kendőt.

– Ta-dam!

Nem tudtam, mit látok magam előtt. Egy zátonyra futott hajót?
De mit keres egy teherautón?

– Mi ez? – kérdeztem.

– Neked vettem, Jo! – válaszolt Chip.

– Ajánlom, hogy ez ne legyen igaz – figyelmeztettem. A legromdább, leglepuskább kétszintes hajóvaskó volt, amit valaha láttam.

– Mi a francot kezdünk egy lakóhajóval?

– Ez az új otthonunk! – lelkesedett Chip. Csak úgy ragyogott a remek vásár felett érzett büszkeségtől.

– Mi van? Megörültél? Nem lakhatunk egy hajón!

Hamar rájöttem, hogy Chip nem viccel, hogy esze ágában sincs viccelni. Nem hallottam rosszul. Halálosan komolyan gondolta, hogy a következő hat hónapban ezen a hajón fogunk élni.

Ekkor telt be a pohár.

– Hogy élhetnénk a vízen, Chip? Három gyerekünk úszni se tud!
Átgondoltad ezt egyáltalán?!

Chip ekkor megtört és elmondta, mennyi pénzt költött a hajóra. Ahogy lassan felfogtam, mi történt, rádöbentem, hogy soha, de soha nem voltam még ilyen dühös rá – s ez mindent elmond.

– Kérlek, legalább nézd meg. Minden rendben lesz – győzködött Chip.

Ahogy kicsit közelebb értünk, már a lyukakat is láttuk. Igen, a *lyukakat*. A *hajón*.

Felmásztunk a platóra, és besétáltunk a penésszel borított beltérbe. A tetőn eredetileg található légkondicionálót régen kiszereztek, egy tátongó lyuk maradt a helyén, így az eső éveken akadálytalanul folyhatott a hajótestbe. Megpróbáltuk beindítani a motort, természetesen az sem működött.

Chip ekkor gurult méregbe.

– Azt hiszem, átverték! – mondta.

– Chip, megnézted egyáltalán ezt a hajót, mielőtt megvetted volna?

– Hát, nem – mondta. – Jó üzletnek tűnt, mindenhonnan körbefotózták. Úgy tűnt, remek állapotban van. Vagy várj csak... A pasas biztosan akkor készítette a képeket, amikor ő vette a hajót, 1980 körül, vagy mikor. Micsoda szájalmas balek!

– Még ő a szájalmas balek? Chip, te...

Ekkor már azt latolgattam, hogy legalább egy ócskavastelepnek eladhatnánk-e a hajót. A férjemnek rengeteg impulzusvásárlás szárad a lelkén. Ő egyszerűen ilyen. A házunkat is úgy vette, hogy előtte nem mutatta meg nekem, de az legalább valódi ház volt, tetővel, alapzattal. Engedtem neki, mert mindig engedek, és idővel meg is szerettem azt a háznak csúfolt furcsa cipősdobozt.

Sokat dolgoztunk rajta, amíg az otthonunknak nem mondhattuk. Tulajdonképpen abban a házban ért először megvilágosodás, az az érzés, hogy valóban enyém a tér, amiben élek (erről majd később mesélek ebben a könyvben).

Abban a házban terveztem meg a gyerekszobákat, amiket bemutattott a blog, és amik miatt a producer is felhívott. Már attól is feldőlt voltam, hogy néhány hónapon belül el kell hagynunk azt a házat, de a gondolat, hogy talán ebbe az... *akármibe* kell költöznünk, túl sok volt.

– Vissza kell vitetned! – jelentettem ki.

– Ki van fizetve! – tiltakozott Chip. – Így vettem meg, és kész!

– Elnézést, uram! – kiáltottam a vezetőülésben ülő sofőrnek. – Kérem, emelje vissza ezt a rémséget, és vigye vissza oda, ahonnan hozta!

Chip nyilvánvalóvá tette, hogy az üzletet – akár tisztességes volt, akár nem – már megkötötte, és a hajó a miénk.

Addigra mindkettőnk számára megszűntek a kamerák, elfeledkeztünk a jelenlétükről. Chip összevissza hadonászott, miközben bejárta a hajót, és számba vette a talált hibákat. Én szintén hadonászva üvöltöttem vele, amiért megvette ezt a vacakot anélkül, hogy szólt volna róla.

Mikor végre megnyugodtam, észrevettem, mennyire csalódott, és milyen rosszul érzi magát. Úgy döntöttem, veszek egy mély levegőt és átgondolom a dolgot.

– Talán nem olyan rossz – mondtam. (Azt hiszem, magamat is felakartam vidítani, nem csak Chipet vigasztalni.) – Ha kipofozzuk a belteret, és legalább annyira felújítjuk, hogy vízre lehessen tenni, talán eladhatjuk és visszaszerezhetjük a pénzünket.

A következő órában elememben voltam. Ismét körbesétáltam a hajót, és elképzelttem, hogy tehetnénk élhetővé, vagy akár menővé. Végül is megküzdöttünk már rosszabbal. Itt-ott szétszedtünk egy-két holmit, aztán fogtam egy papírlapot, és elkezdtem felvázolni, hogyan képelném el felújítva a piciny konyhát. Elmondtam neki, hogyan alakítanék ki egy díszesebb falat hajópadlóval – azzal a durvább textúrájú fenyőburkolattal, amit a műsorunk nézői már lehet, hogy túl jól is ismernek.

– *Hajópadló?* – nevetett Chip. – Pont egy hajón?

– Ha-ha! – válaszoltam. Még mindig nem voltam olyan hangulatban, hogy értékeljem a vicceit, de Chip így szokott engem megnyugtatni: a humorával.

Megkértem, hogy segítsen felemelni valamit a fedélzeten.

– Igenis, kapitány! – mondta a lehető leghitelesebb kalózhangon, én pedig lassan, de biztosan lehiggadtam.

Hihetetlen, hogy ezt mondom, de a délután végére már kicsit izgatott is voltam a nagy kihívás miatt. Chip még mindig maga alatt

volt, amiért hagyta magát átverni, de miközben visszasétáltunk az autóhoz, átkarolt. A vállára hajtottam a fejem. A kamerák pedig felvették az egész műsort: Chip és Joanna Gaines életének egy átlagos, hullámvasutas délutánját.

Az operatőrök főnöke odafutott hozzánk, mielőtt elindultunk volna. Chip letekerte az ablakát.

– Ez megteszi valóságshow-nak? – kérdezte szarkasztikusan. Mindketten szégyelltük magunkat, amiért így viselkedtünk a próbafelvétel utolsó napján.

– Nos – mosolyodott el szélesen a fickó –, ami engem illet, szereztek maguknak egy saját műsort.

Mi van? Leesett az állunk. Nem tudtuk elhinni. *Ez megfelel a televízióba?*

De lám, mégis igaza lett. Az a szétrohadt lakóhajó álruhás jótéteménynek bizonyult. A következő hónapokban Patrick Jager, a műsorgyártó cég fejlesztési igazgatója fáradhatatlanul lobbizott a műsorért, amíg a HGTV úgy nem döntött, mi kellünk nekik. Az egyik nagy fordulópont kétségtelenül az az „őszinteség” volt, amit azon a délutánon tanúsítottunk. Még ha akartuk volna, se tudtuk volna előre megírni. Volt valami Chip spontaneitásában és kockázatvállalásában, az én arra adott reakciómban, és ahogyan egy párként megoldottuk a helyzetet, ami bebiztosította számunkra a műsort.

Néhány hónappal később visszatértek a kamerák, és megszületett a *Feljavítók*. Csendes életünk fenekestül felfordult, ahogy életünk munkájából tévéműsor lett. Évekig küszködtünk többé-kevésbé névtelenül Wacóban, igyekeztünk megkeresni a kenyérrelalót, terveztük ügyfeleink álmotthonait, és minden tőlünk telhetőt megtettünk, hogy megfelelően neveljük négy gyermekünket, majd egészen más képpen változott meg a világunk, mint ahogy azt korábban bármelyikünk képzelte volna.

Visszatekintve olyan, mintha egész életünk erre a tapasztalatra készített volna fel. Akkor még nem tudtuk, de a magokat már sokkal korábban elhintettük.

Láttak már magnóliabimbót? Egy szoros kis gubó, ami hosszú ideig bezártan üldögél az ág végén, majd egy nap a semmiből nyílik hatalmas, gyönyörű, illatos virággá. Tízszer nagyobb lesz, mint maga a gubó. Nehéz elképzelni, hogy ilyen nagy, csodálatos dolog születhet abból az aprócska bimbóból, de mégis megtörténik. Mi is hasonlóan látjuk, ami velünk történt, miután „felfedeztek” bennünket, és a *Feljavítók*ban megosztottuk az életünket a nézőkkel.

Sosem gondoltuk volna, hogy majd együtt szerepelünk a televízióban, és annyi embert érintünk meg, különösen akkor nem, amikor még pénztelen friss házasként az éppen felújított, hetvenöt négyzetméteres házunk padlóján aludtunk, vagy amikor először nyitottam meg és *kell*t bezárnom kis *Magnolia* boltomat a Bosque Boulevardon. Ugyanakkor el kell gondolkodnom, vajon pusztán szerencsés véletlen-e, hogy azt a boltot is Magnoliának neveztük el, vagy több volt mögötte? Döbbenetes belegondolni, mekkora virágot bontott.

Amikor már a könyv írásának vége felé jártunk, a HGTV éppen a *Feljavítók* harmadik évadát sugározta, és már forgattuk a negyedik és ötödik évadot, de ez csak egy része volt az izgalomnak. A műsor népszerűségének köszönhetően kinőttük a kis Bosque Boulevard-i boltot. Hogy minden új vásárló elférjen, 2015-ben egy átalakított, korra huszadik században épült gyapotmagolajprés üzemének épületébe költöztettük az üzletet. Új helyünket két hatalmas, rozsdás, elhagyott siló jelöli Waco belvárosában, amiket mérföldekről is könnyű észrevenni. Itt távolról érkező látogatóinkat is büszkén fogadjuk.

Ahhoz, hogy megértsék, mennyire izgalmas ez számunkra, tudniuk kell, honnan indultunk: egyetlen kis boltból, egyetlen alkalmazottal és egy eladóval, aki jó, ha nyolc vásárlóval találkozott egy nap. Az,

hogy most több ezer látogató jön el kis városunkba, hogy megtekintsek a silókon túli Magnolia Marketet, nemcsak megiszteltetés, hanem karrierünk egyik csúcspontja is.

Izgatosan figyeltük azt is, hogyan fejlődnek barátaink vállalkozásai, miután bemutattuk munkáikat és művészetüket a boltban és a műsorban. Kezdetről az volt a célunk, hogy a rendelkezésünkre álló csodálatos felület segítségével támogassuk a közösséget, a barátainkat és a nézőket.

Chip és én számtalan nagylelkű lehetőséget kaptunk, hogy fellép-hessünk szerte az országban, csináld magad tippeket adhassunk talk-show-kban, megtervezhessük a saját bútorainkat, szőnyegeinket, festékeinket, és végül, hogy megírassuk a könyvünket. Egy könyvet! Hát nem hihetetlen?

Ezen oldalak megírása remek alkalmat szolgáltatott mindkettőnknek, hogy megálljunk és visszatekintsünk életünk történetére. Az élmény kétségkívül felnyitotta a szemünket. Hányan szánunk arra időt, hogy akár csak életünk felének boldog pillanatait, ostoba hibáit és feledhetetlen kalandjait számba vegyük? Hányan kapunk esélyt, hogy leüljünk és beszélhessünk az átélt nehéz időkről, vagy nevet-hessünk fiatalkori botlásainkon?

Miközben ezen a könyvön dolgoztunk, újra átélhettünk mindent, ami hón szeretett farmunkra és életünk pezsgő, izgalmas időszakába hozott minket.

Meg kell mondanom, hihetetlen utazás volt. Még mindig próbáljuk kitalálni, hogyan éljük mi és a gyerekeink ezt az új életet, ami-be beleszóppentünk, hogyan éljük meg ezeket az izgalmas kalandokat. Mindezt leírva lehetővé vált számunkra, hogy elgondolkodjunk a megszerzett számtalan inspiráción és az út során megtanult leckék során!

Nagyon boldogok vagyunk, hogy megoszthatjuk tapasztalatainkat, remélve, hogy olvasóinknak is utat mutathatunk, hogyan szeressék környezetüket és élethelyzetüket.

Chip és én ennyi gondolkodás, beszéd és írás után is gyakran egymásra nézünk és elgondolkozunk: *Velünk? Tényleg velünk történt mindez?* Őszintén szólva még mindig meg vagyunk döbbenve, amiért szeretnek minket a nézők, hiszen mi csupán azzal foglalkozunk, amivel mindig is foglalkoztunk, attól a naptól fogva, hogy először találkoztunk. De ez már egy következő fejezet története.

Első fejezet

Első randi, második esély

MÁIG NEM VAGYOK BIZTOS BENNE, mi volt az Chip Gainesben, amiért adtam neki egy második esélyt. Az első randink ugyanis lényegében már azelőtt véget ért, mielőtt elkezdődött volna.

Aznap, amikor először találkoztunk, édesapám Firestone autószerelő műhelyében dolgoztam. A Baylor Universityn töltött éveim alatt édesapám irodavezetője voltam. A diploma után is boldogan maradtam, miközben próbáltam eldönteni, mihez kezdjek az életemmel. A gumik, fém és kenőolaj illatával bejárta műhely a második otthonommá vált, a boltban dolgozó srácok pedig olyanok voltak számomra, mintha a bátyáim lettek volna.

Ezen a bizonyos délutánon mind heccelni kezdtek engem.

– Ki kellene nézned az előcsarnokba, Jo, egy dögös pasi várakozik ott. Menj és beszéljess vele! – biztattak.

– Nem – jelentettem ki. – Hagyjátok abba! Nem megyek ki!

Huszonhárom éves voltam, és nem túlzottan társaságkedvelő.

Kicsit furcsa lány volt, nem vitás.

Ritkán randiztam, és soha nem volt még komoly kapcsolatom, ami egy vagy két hónapnál tovább tartott volna. Mindig is introvertált voltam, sőt, a mai napig az vagyok (akár hiszik, akár nem). Ráadásul nagyon válogató is, nem az a fajta lány, aki csak úgy szóba elegyedik olyan pasasokkal, akiket nem is ismer. Jól éreztem magam szingliként, nem is gondolkodtam ezen sokat.

– Egyáltalán ki az a fickó? – kérdeztem, mert úgy tűnt, minden kollégám ismeri.

– Dögös John a beceneve – válaszolta egyikük nevetve.

Dögös John? Nincs az az isten, hogy egy Dögös John nevű hapsival beszélgessek az előcsarnokunkban. A srácok azonban addig nyüszöltek, amíg bele nem egyeztem.

– Jól van, kimegyek.

Felkaptam néhány holmit az íróasztalomról (ha szükség lenne B-tervre), és kimentem az előcsarnokba. Gyorsan rádöbbsentem, hogy Dögös John valóban meglehetősen jóképű. Láthatóan most végzett az edzéssel – tetőtől talpig biciklis szerelésben volt –, és csak álldogált, türelmesen várt valakire. Próbáltam valami jó beszédtemát találni, hogy megszólíthassam. Ahogy a közelébe értem, a kézenfekvő biciklitéma mellett döntöttem, de amint átfutott fejemen a gondolat, Dögös John felnézett az újságjából és rám mosolygott.

A franca, gondoltam. Inamba szállt a bátorságom. Továbbmentem, elsétáltam mellette, és kimentem az előcsarnok ajtaján.

Amint biztonságba értem apám külső váróterében, rájöttem, mennyire szükségem volt a friss levegőre. Leültem néhány székre egy várakozó vásárlótól, és elkezdtem nevetni saját magamon. *Tényleg képes voltam ezt megtenni?*

– Helló, mi olyan vicces? – kérdezte a közelben ülő vevő.

Ránéztem, de mielőtt válaszolhattam volna, megkérdezte:

– Várj csak, nem te vagy az a lány a reklámokból?

– De igen, én – mondtam, még mindig zavarban a Dögös Johnnal való kínos találkozás miatt. Ami azt illeti, tényleg én voltam a lány a reklámokból. Volt dolgom a televíziós híradással, még gyakornok is voltam a New York City-beli CBS-nél, Dan Rather beosztottjaként dolgoztam a híradási részlegen. Apám ezért ragaszkodott hozzá, hogy én szerepeljek a boltját hirdető helyi tévés reklámokban.

Annyira elmerültem a gondolataimban, hogy meg se néztem jobban a srácot, aki szóba elegyedett velem. Baseballsapkát viselt, egyszerű vásárlónak tűnt. Velem egykorúnak látszott, talán egy kicsit idősebbnek – ennyit figyeltem meg. Leginkább az tűnt fel, mennyire szeret beszélni, végül vagy húsz percet csevegtünk.

Ezalatt elmondta, hogy a Bayloron diplomázott. Ezt különösnek találtam. A Baylor Universityn tanuló srácok általában a jól fésült típusba tartoztak, ez a fiú azonban keményebbnek tűnt, olyannak, aki inkább fizikai munkára használja a kezeit, mint vállalati telefonálásra. Azt azonban rögtön megállapítottam, hogy okos, ráadásul egyértelműen szorgalmas. Azért jött a boltba, hogy megjavíttassa a kocsija fékjeit. Azt is érdekesnek találtam, hogy diploma után Wacóban maradt.

– Szeretem ezt a várost – mondta. – Addig maradok Wacóban, amíg Isten nem ad jelet, hogy tovább kell állnom.

Ez is meglepett. Tetszett, hogy közvetlenül beszélt Istenről, és az is, hogy Wacóban akart maradni. Ez ritka volt a baylorigregdiákok körében, a legtöbben a diploma után azonnal elköltöztek nagyobb városokba.

Ami azt illeti, azon a héten már én magam is gondolkodtam, ne költözzek-e vissza New York Citybe – arról álmodtam, hogy televíziós újságíró leszek. A legtöbb barátom és a családom is bátorított,

én azonban tépelődtem. Nagy lehetőségnek tűnt, de azt is szerettem, amivel akkor foglalkoztam.

Dögös John egyszer csak kisétált a váróba.

– Menjünk, Chip – szólt oda.

Összszavarodtam. A pasi, akivel beszélgettem – ezek szerint Chip-nek hívták –, elmagyarázta, hogy John a szobatársa volt, és most üzlettársak. *Hát persze* hogy együtt érkeztek. Még mindig zavarban voltam Dögös Johnnal való találkozásom miatt, de azért köszöntem neki. Szerencsére Chip rögtön folytatta a beszélgetést, ahogy Dögös John leült és csatlakozott hozzánk.

New Yorkról kérdezett, arról, hogy mivel szeretnék foglalkozni, mióta vezeti édesapám a boltot, és arról, hogy mit szeretek Wacóban. Érdeklődött a nővéreimről, a családomról, arról, hogy mit tanultam a Baylaron, és hogy ismerem-e azokat a kommunikáció szakosokat, akikkel együtt lógott az egyetemen. (Mondtam, hogy nagy dumás!) Akkor valahogy egyik kérdés sem tűnt tolakodónak vagy különösnek. Érdekes, mert visszatekintve nagyon is sokatmondónak találom őket.

Akkor csak olyan volt, mintha egy régi baráttal beszélgettem volna.

John végül felállt, a baseballsapkás vevő pedig, akit John Chipként mutatott be, követte őt.

– Jó volt veled beszélgetni – mondta.

– Veled is – válaszoltam, és elbúcsúztunk. Visszamentem a boltba. A kollégáim tudni akarták, mi a véleményem Dögös Johnról, én meg csak nevettem.

– Bocs, fiúk, de nem hiszem, hogy az én zsánerem.

Másnap az ebédszünetemről visszatérve egy cetlit találtam az íróasztalomon: „Chip Gaines keresett. Hívd vissza!” *Ez biztos az a srác, akivel tegnap dumáltam*, gondoltam. Felhívtam. Azt hittem, alkudni akar a fékei árából, vagy valami hasonlót, de helyett így szólt:

– Szia, nagyon élveztem a tegnapi beszélgetésünket. Arra gondoltam, megkérdezem, hogy volna-e kedved valamikor találkozni.

Nem tudom, miért, de minden teketória nélkül igent mondtam, pedig ez nem volt rám jellemző. Amikor letettem a telefont, magam is elámultam: mi a csuda történt?

Azonnal igent mondtál? Erre nem is emlékeztem. Tök jó! Semmi fenntartás? Hű, nagyon jól nézhettem ki.

Chip nem tudta, hogy időt se hagytam magamnak a fenntartásokra. Valami azt súgta, ne tétovázzak.

Édes vagy, Joey. Ezt a történetet olvasva újra és újra beléd szeretek.

A szüleim nem voltak otthon azon a héten, de emlékszem, hogy felhívtam őket.

– Randim van egy ügyféllel, aki megcsináltatta a fékeiket. Tegnap találkoztam vele először!

Lehet, hogy különösen hangzik, ha egy huszonhárom éves lány felhívja a szüleit, és elmondja, hogy randira készül, de számomra normális volt. Nagyon közel álltam a szüleimhez, alig vártam, hogy elmondjam nekik.

A szüleim és a húgom, Mary Kay, akit Mikey-nek hívok, megkérdezte, hogy néz ki ez a Chip.

– Őszintén szólva fogalmam sincs – mondtam. – Baseballsapkát viselt, és nem sokat láttam belőle onnan, ahol ültem.

Amikor eljött a nagy este, kissé kapkodtam és ideges voltam. A húgom lakásában öltöztem fel, ő és a lakótársai, Sarah és Katiegh biztosították a lelki támaszt. Chipnek hatkor kellett értem jönnie. Elmúlt a hat óra. Chipnek nyoma sem volt. Hat óra harminc perc, és Chip

még mindig sehol. Arra gondoltam, talán azt hitte, hétre beszéltük meg, ezért bizalmat szavaztam neki. Ám eljött és eltelt a hét óra is, én pedig végleg kiborultam.

Chip végül fél nyolckor, csekély másfél órás késéssel kopogtatott az ajtón.

– Ne nyissátok ki! – mondtam a barátaimnak. – Sehová sem megyek ezzel az idiótával.

– De meg akarjuk nézni! – ellenkeztek, így egyikük végül kinyitotta az ajtót, én pedig hátrahúzódtam a látótérből.

– Helló, hölgyeim! – mondta Chip, ahogy belépett a lakásba. Nyilvánvalóan egy pillanat alatt elbűvölte mindannyiukat. Úgy döntöttem, előlépek, és legalább egy pillantást vetek rá. Egyáltalán nem olyan volt, mint amilyenre emlékeztem. Ennek a fickónak nem volt haja. Azt hittem, csak elrejtette a sapka alá, de nem – csak sörték álltak ki a fejből. Az arca nyúzott volt, és vörös, mintha egész nap a napon dolgozott volna. A bőrdzsekije is vöröses színű volt, és arra gondoltam: *tényleg ezzel a peccsenyepistikével beszélgettem tegnap?*

Kiderült, hogy Chip azért borotválta le a fejét, hogy szolidaritást vállaljon egy rákbeteg barátjával.

Egy jó haverom kedvéért többen is leborotváltuk a fejünket. Akkorra már megnőtt egy kicsit, de a tüsinél még nem volt hosszabb.

Nem emlékszem, végül mivel győzött meg, hogy elmenjek vele. Még csak tervei sem voltak arra, hogy hova visz.

– Hol szeretnél enni, Joanna? – kérdezte. A késésért sem kért bocsánatot, nagyon magabiztos volt. Fogalmam sincs, nem tudom megmagyarázni. Chip a világon az egyetlen ember, aki másfél órát késhet, és senki sem haragszik rá emiatt.

Nem késtem másfél órát, ezt csak kitalálja. Talán ha húsz perccel érkeztem később.

Chip *mindenhonnan* másfél órát késett. Ha ezt akkor tudom, talán nem veszem annyira magamra.

Szerintem tévedsz, de azért aranyos vagy. Abban is igazad van, hogy soha nincsenek terveim. Ez nem jó, nem tudom, miért vagyok ilyen. Valahogy sosem tervezek. Szeretem, ha maguktól alakulnak ki a dolgok, úgy sokkal jobban szórakozom. Nem idegeskedtem a randi miatt, sem amiatt, vajon hol fogunk vacsorázni. A késésem miatt sem.

Már kinn ültünk a kocsiában, amikor megint megkérdezte, hol vacsorázzunk. Egy Valley Mills-i éttermet javasoltam – ez a kisváros harmincpercnyi autótúra van Wacótól. Visszatekintve ez vakmerő húzás volt egy első randin.

Ha elfogynak a beszédtemák, harminc perc egy autóban hosszú idő tud lenni. Az étterem azonban egy történelmi emlékhelyen volt, a szüleim szerettek oda járni. Nagyon bájos hely volt, az jutott először eszembe.

Az odaút olyan volt, mint egy álom. Jo teljesen más volt, mint a többi lány, akikkel addig randiztam. Elmondani sem tudom, mennyire elbűvölt. A kertek alatt mentünk, úttalan utakon – fogalmam se volt, merre tartunk –, és egy tornácos házhoz érkeztünk, amit mintha az *Elfújta a szél*-ből vágtak volna ki.

Minden úgy ment, ahogy vártam, amíg le nem ültünk, és oda nem jött az étterem tulajdonosa. Bárhova mentem Wacón vagy Dallason belül, valaki mindig odajött beszélgetni velem, gondoltam, ez a pasas

is csak köszönni akar, de kiderült, hogy egyáltalán nem hozzám igyekezett. Joannával akart beszélni.

– Szia, drágám, hogy vagy? Láttam a legutóbbi reklámodat. Mondd meg a szüleidnek, hogy üdvözlöm őket!

Beszélgettek egy darabig, én pedig elámultam. *Hűha, ez a lány egy helyi szupersztár!*

A vacsora tökéletes volt. Jól éreztük magunkat egymás társaságában, és könnyen ment a beszélgetés. Amikor hozták a számlát, Chip felugrott, és elővett egy nagy köteg készpénzt. Nem hiszem, hogy korábban bárkinél láttam volna ennyi pénzt egyszerre. Édesapám sikeres üzletember volt, de ő bankban tartotta a vagyonát. Chipet látván azt gondoltam, nem csoda, hogy Wacóban maradt, hiszen elég sikeres itt!

Azt hitted, hogy gazdag vagyok! Haha! Azt viszont nem tudhattad, hogy valószínűleg minden vagyonom nálam volt, mindig készpénzben hordtam magammal. Akkoriban többnyire ezer dollár körüli összeg volt nálam, szerettem az érzést. Ezenkívül sok nehézfiúval dolgoztam, őket mindig készpénzben kellett kifizetni.

Vicces, mert amikor a Bajorra jártam, csupa jó házból való, gazdag ficsúr vett körül, de valamiért sosem kedveltem őket. Sokkal szívesebben voltam együtt az árokásokkal. Úgy is éltem, mint ők. A pénzemet a zsebemben hordtam, az ebédemet egy fa alatt ettem meg, miközben röhögtek rajtam, ahogy próbáltam legyűrti a jalapeno paprikát.

Vacsora után egy darabig a tornácon üldögéltünk. Szép este volt, szívesen maradtam volna ott, és hallgattam volna a csendet. De Chipnek persze más elképzelései voltak. Csak néztem, amíg egy ponton túl már nem is hallottam, amit mond. Emlékszem, arra gondoltam, ennek a fickónak még messze van az este vége.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A fejemben elkezdtem görgetni azt a listát, amit mi, nők az elménkben és a szívünkben vezetünk. Mindig a sötét hajú férfiakhoz vonzódtam. Chip szőke volt vagy vörös, vagy a kettő között – túl rövid volt a haja, hogy meg lehessen állapítani. Jobban tetszett volna, ha van haja, ennyi.

Ráadásul mindig a csendes fiúk vonzottak. Ez problémát jelentett, mert ők túl félénkek voltak ahhoz, hogy randira hívjanak, és sosem tudtam előttük úgy megnyílni, mint Chip előtt. A jelenléte betöltötte a teret. Beszél az általa indított vállalkozásokról, az ötleteiről; kis házakat vásárolt, felújította őket, aztán kiadta a Baylor hallgatóinak. Eltűnődtem, nem örült-e egy kicsit.

Én szerettem a stabilitást, a biztonságot. Szerettem a *hagyományos* dolgokat, és szerettem pontos lenni. A céklapiros arcú Chip egyiknek sem felelt meg, mégis lenyűgözött.

Tudom, hogy ezt sokan különösnek fogják találni, de ott és akkor – ahogy próbáltam Chipet megérteni – egy kis hang a fejemben azt mondta: *Ő lesz a férjed*. Esküszöm, teljesen tisztán hallottam. Mintha Isten szólt volna, vagy talán valami tudatalatti megérezés, de biztosan hallottam, olyan hangosan, hogy el is vesztettem a beszélgetés fonalát.

Amikor Chip hazavitt, a szobatársaim kérdésekkel árasztottak el.

– Milyen volt? Meg akart csókolni? Na, milyen volt a randid?

Azt válaszoltam, hogy jó volt. Jól éreztem magam. Jól lehetett vele beszélgetni. Nem, nem próbált megcsókolni. A hangról nem meséltem nekik, nevetségesnek tűnt, de őszintén szólva, ha az a hang nem lett volna, nem biztos, hogy kibírom azokat a hullámvölgyeket, amik a Chippel való randizgatással jártak. Kicsit szédült voltam, de biztosan nem szerettem bele első látásra, vagy ilyesmi.

Nekem se volt szerelem első látásra. Jól szórakoztam, de sok randin jól szórakozom. Valami azonban tényleg más volt. Joanna mély